

Varför kan inte Kyrkoordning 2000 stödja traditionella grenar och plantor av Svenska kyrkan?

Viger inte rätt biskop och präst.

Ordinarie biskopar under KO2000 är tvungna att lova att präst- och biskopsviga människor oavsett kön och att inte viga sådana kandidater som inte säger sig utan åtskillnad samverka med alla vigda kollegor. Men det händer att män vigs både till biskop och präst på ett traditionellt sätt varför blotta existensen av biskopar och präster som vill förkunna ett traditionellt Guds Ord är ett under och i sig ett skäl att tacka Gud för.

Inte rätt vigda?

Inte så få finner det faktum att Svenska kyrkan har/har haft/ en kvinnlig ärkebiskop som en avgörande anledning till att uppfatta ämbetslinjen bruten utifrån tanken att en kvinna inte kan viga och överse (episkope) rätt, lika lite som en man kan vara mor annat än som konstruktion. Biskops- och prästämbetet representerar Guds fadersröst i Kristi ställe. Herrens mor, jungfru Maria, fanns som den samlande och främsta gestalten bland apostlarna men som mor och jungfru samlar hon på ett särskilt sätt. Många menar att förutom moderskapet som sådant representerar diakonissan och nunnan dessa aspekter. Eftersom den kristna kyrkan i världen bärs fram av kvinna född framgår att hon beror lika mycket av man som kvinna.

Tanken med minimum tre medverkande biskopar vid biskopsvigning är att våga tro att någon av dessa för trons linje vidare, d.v.s. en biskopsvigning är inte exklusivt beroende av ärkebiskopens eller den presiderande biskopens kvaliteer.

Ihåliga vigningslöften.

De löften som dagens biskopar förpliktar sig till i KO2000 är så ihåliga att utan en traditionell vigningsordning gör de ingen skillnad. Det gäller framför allt det relativiserade talet om man och kvinna, en av Bibelns mest grundläggande läror. Det enda som ger en begriplig försäkran om att biskopen menar allvar i sin trohet är möjligheten att vederbörande får prioritera Bibelns undervisning på de områden där dagens samhällsklimat kräver andra svar.

Skälet för att ifrågasätta Kyrkoordningens krav beror av de förutsättningar under vilka besluten togs. Svenska kyrkans kyrkomöte var vid tiden för beslutet 2000 en av världens principiellt mest sekulariserade kyrkor med en kyrkorätt beroende av en sekulär statsordning. Samhällets sekulära partigrupperingar dominerade beslutet. Där rymdes inte en antydning om samvete. Det var denna sekularitet som Svenska kyrkans Fria Synod utmanade och ännu utmanar.

Ihålig pastoral omsorg.

All denna osäkerhet om huruvida våra biskopar själva har en vederhäftig vigning och huruvida de själva förmedlar ämbetets nådegåva ställer kyrkfolket helt rådvilla. Det senaste gäller typiskt nog ett svenskt HBTq-program med certifiering.

Den enskilde kan uppleva ett förtroligt och hedervärt bemötande av biskop och präst och det ska värdesättas, men när kaoset råder för oss enskilda eller i församlingen så är det avgörande att man vet att någon är bunden vid rodret och går till botten med skeppet. Det har inget att göra med om denne är vänligt bemötande eller inte.

Fråga om makt?

Biskopen i Rom har sedan 600-talet svarat att han har det slutliga och samlande svaret. Det är ett maktargument som vilar på anspråket knutet till Petrusämbetet och staden Roms hävd. Det är en del av kristenhetens svar men Petrus ingick i en ledargrupp av tre (Jakob d.y. och Johannes) och i grunden var de tolv. Att en av de tolv sätter sig i exklusiv mening på Kristi stol löper mycket stor risk att leda till ett anti Krist som tror sig kunna verka oberoende av de övriga elva. Extra

biskopsvigningar har redan sedan 1980-talet ansetts nödvändiga också i Romersk-katolska kyrkan. Att bekräftelsen från en kyrkostyrelse/Rom ensamt skulle räcka för att säkra legitimiteten undergräver på sikt. Församlingens Amen är lika avgörande.

Om ämbetet exklusivt blir ett maktuttryck utan samvetsgrannhet undergrävs kyrkolivet. Också kyrkoledningen måste kunna underordna sig den församlade kyrkan och den är större än summan av dess biskopar.

Det är mer än motsägelsefullt att det maktanspråk som Rom kommer med samtidigt är kyrkohistoriens mest splittrande. De är i sin nuvarande självförståelse tvungna att säkra respektive kyrka med en egen avdelning förbunden med Rom/makten.

Fråga om Treenighetens gemenskap!

Kyrkan är och har i alla tider varit helt beroende av sin Herres ledning och beskydd. Såsom Kristus själv led döden i denna världen så lider kyrkan döden för att med Honom leva det nya livet. Det är ett under att få dela hennes tro och gudstjänst. Därför vågar jag tro och bekänna att vår Herre kan verka också i en stängd kyrka som dagens Svenska kyrka. Ett av de mörkaste kapitlen i Jerusalems tempels historia är när kung Ahas stänger porten till Herrens hus (2 Krön. 28:24). Med Svenska kyrkans nuvarande könsneutrala program och nedmonteringen av Faderstron så är hon dömd till att gå under, särskilt när detta ska manifesteras i vigning och handbok. Men det är de döda som Herren väcker. Låt oss därför be Gud om rätta biskopar och präster oavsett om de skulle komma av ordinarie biskopar som bekänner eller extrabiskopar som klargör och stöttar. Kyrkoordningen 2000 beror av extra biskopar som bekänner tron. JN